

**KRISTAUS
KARALIAUS**

LAIVAS

“Ir Petras išli-
pęs iš laivelio, ē-
jo viršum van-
dens, kad ateitų
pas Jēzų. Bet,
pamatęs v ē j o
smarkumą, išsi-
gando ir, pradē-
jęs skęsti, sušū-
ko, sakydamas:
Viešpatie, gelbēk
mane! Jēzus, to-
lydžio ištiesęs
ranką nutvērē jį
ir tarē: Žmogau
menko tikējimo,
kam abejojai?”
(Mato 14, 29-32)

II SEKMADIENIS PO SEKMINIŲ

EVANGELIJA

Luko 14, 16—24.

ANUO metu: Jėzus pasakė parisiejamis šitą prilyginimą: Vienas žmogus paruošė didelę vakarienę ir pakvietė daug. Vakarienės valandą jis siuntė savo tarną pasakyti pakviestiesiems, kad ateitų, nes visa jau paruošta. Tuomet jie visi drauge ėmė išsikabinėti. Pirmasis jam sakė: Pirkausi ūkį ir turiu eiti jo apžiūrėti; prašau tave, laikyk mane išteisintu. Kitas tarė: Pirkausi penkis jungus jaučių ir einu jų išmėginti; prašau tave, laikyk mane išteisintu. Vėl kitas sakė: Vedžiau moterį ir todėl negaliu ateiti. Tarnas sugrįžęs pasakė visa tai savo valdovui. Supykęs šeimininkas tarė savo tarnui: Eik greitai į miesto gatves ir skersgatvius ir vesk čia beturčius, luošus, aklus ir raišus. Tarnas vėl pranešė: Valdove, padaryta, kaip liepei, bet dar yra vietos. Tuomet valdovas tarė tarnui: Eik į kelius ir patvo-

LEKCIJA

1 Jono 3, 13—18.

MYLIMIAUSIEJI: Nesistebėkite, jei pasaulis jūsų nekenčia. Mes žinome, kad perėjome iš mirties į gyvenimą, nes mes mylime brolius. Kas nemyli, pasilieka mirtyje. Kiekvienas, kurs nekenčia savo brolio, yra žmogžudys; ir jūs žinote, kad kiekvienas žmogžudys neturi amžinojo jame pasiliekančio gyvenimo. Tuo mes pažinome Dievo meilę, kad jis guldė už mus savo gyvybę; ir mes turime guldyti gyvybę už brolius. Jei kas turi šio pasaulio jobio ir, matydamas, kad jo brolis turi reikalo, uždaro jam savo širdį, kaipgi pasiliks jame Dievo meilė? Mano vaikeliai, nemylėkite žodžiu, nė liežuviu, bet darbu ir tiesa.

rius ir priversk eiti, kad mano namai būtų pilni. Sakau jums, nė vienas anų pakviestųjų žmonių neragaus mano vakarienės.

Evangelikai Apie Katalikus

Švedų sostinėje einas evangelikų laikraštis "Nyga Dagliat Allahandra", rašo, kad ypač šiuo metu yra kiekvieno krikščionio pareiga "ištikimai laikytis pagrindinių krikščionybės tiesų, ir dėl jų kovoti abejojimų pilname pasaulyje". Toliau sakoma: "Kata-

likų Bažnyčia yra vienintėlė, kuri didžiąsias krikščionybės tiesas gali ginti prieš pasaulinio dydžio auditoriją... Todėl kada popiežius kalba apie tikėjimą ir dorą, jo žodis naudingas ir protestantams taip pat, kaip ir katalikams. Rimtai, nuoširdžiai, bet su išsimokslinimu, išdidžiai, bet pilni nusižeminimo popiežiai skelbia krikščionybės evangeliją".

LAIVAS — THE SHIP, published weekly by the Marian Fathers, 2334 So. Oakley Ave., Chicago, Ill. Entered as second class matter July 12, 1921 at the Post Office at Chicago, Ill., under the Act of March 3, 1879. Subscription \$2.00 yearly. Outside U. S. A. \$3.00 yearly. Single copy 5c.

Šv. Gemma Galgani

(Šv. Gemma yra naujoji Šventoji, kanonizuota šių metų gegužės 2 d.)

Šv. Gemma Galgani gimė kovo 12, 1878 m., Camigliano miestelyje, netoli Lucca (Tuscanioj). Buvo ketvirta šeimynoje iš aštuonių vaikų. Tėvas, Enrico Galgani, buvo išymus aptiekorius ir, kuomet duktė gimė, jo ambicija padidėjo. Jis šeimyną perkėlė į Luccos miestą.

Gemma dar jaunutė pradėjo lankyti rinktinę privačią mokyklą. Ji rodė palinkimą prie maldos, mėgo kalbėti su Jėzumi. Jos pamaldūs tėveliai, ypatingai motina, šį pamėginimą ugdė dukrelės sieloje.

Motina, jausdama, kad džiova neužilgo pakirs jos gyvybę, leido Gemmai, sulaukus 7 metų, priimti Sutvirtinimo Sakramentą, kad geriau prirengus ją gyvenimui. Motina mirė rudenyje 1886 m.

Gemma Galgani tada pradėjo lankyti dieninę mokyklą, vedamą Šv. Zitos seselių. Ji mylėjo sesutes ir manė, kad gyveno rojuje eidama seselių mokyklon". Gemma buvo uoli mergaitė, drovi ir net kai kurių pavadinta puiki. Tačiau šis užmetimas apie jos puikybę neturi pagrindo, nes tai jos kuklus nuošalumas nebuvo supastas.

Sulaukus devynių metų Gemma buvo prileista prie Pirmos Šv. Komunijos, 1887 m. Tai buvo nepaprastas atsitikimas. Bet Gemma maldavo to leidimo ir jį apturėjo. Jos dvasios vadas vėliau tvirtino, kad ji niekuomet liuosai nebuvo papildžius mirtinos ar atleistinos

nuodėmės. Reikia žinoti, kad ji nebuvo liuosą nuo paprastų netobulumų, kurie yra dalia kiekvieno natūros, net didžiųjų Dievo šventųjų. Stebėtinas dalykas, bet ji jau iš jaunų dienų žinojo, jog likt šventa.

Kaip beveik visi Dievo artimi draugai, taip ir Gemma buvo skirta dideliems kentėjimams ir dideliam skausmui. Pirmiausia, ji neteko išmaningos ir dievotos motinos, vėliau mylimo brolio Gino. Tai buvo 1894 m. Kitais metais ją ištiko necrosis kojoje. Perėjo daug mėnesių, kol pasveiko. Tuo tarpu jos tėvas prarado visą turtą ir vaistinyčią. Pats teisingas jis ir kitais pasitikėjo. Skolino pinigų, ant notų pasirašė; o kai atėjo atlyginimo laikas, skointojai užpuolė Signorą Galgani, jų užstatą. Jo vaistinyčią pardavė, kaip ir kitas savastis, ir paliko jį be pinigų. Tuo pačiu laiku vėžis gerklėje išgalėjo ir atėmė gyvybę.

Dvi tetos atėjo į Galganių nuobėdnėjusios šeimos pagalbą. Turtingesnė teta pakvietė Gemmą gyventi pas savęs. Tačiau čia išgalėjus pasaulinė dvasia šventajai nepatiko. Dar prie to, vienas jaunikaitis ją karštai pamylėjo. Jo meilės ji nepageidavo, nes norėjo likti Kristaus sužadotinė. Todėl nukratė nuo savo nekaltų kojų dulkes smagios buveinės ir grįžo į neturtingus namus, kurie pridengė ir kitus šeimos narius.

Neužilgo po to ji susirgo nephritis, liko kurčia ir neteko visų plaukų. Ši liga tesėjo suvirš metų laiko. Tada dvasios vado leidžiama, ji padarė skaistybės iša-

dus. 1899 m. abejota jos išlikimas, bet viename regėjime Pasijonistų Sv. Gabrielius patarė noveną prie Palaimintos Margarėtos Marijos. Ji pagijo.

Gegužės mėnesį, 1899 m., ji įstojo į Vizitančių vienuolyną. Išbuvo, rodos, nuo 1-mos iki 21-mai dienai ir jautė, kad ne į tą vietą pašaukta. Jos dievotumas prie Šv. Gabrieliaus Motinos Sopulingos dar vis buvo didelis. Tų metų vasarą ji dalyvavo misijose, kurias vedė Pasijonistų kunigai. Nuo to laiko geidė likti Pasijoniste, tačiau ji nebuvo sveika, dar buvo ir kitų trukumų. Dievas norėjo, kad ji būtų mergelė be vienuolyno, kaip pasireiškė, kadangi ji gyva neatsiekė troškimą apturėti šventą abitą.

Dažnai mūsų Viešpats jai apsi-reikšdavo. Švenčiausioji Motina Ji, pavidale mažo kūdikio, jai atnešdavo. Marija nuėmė žiedą nuo Kūdikėlio piršto ir uždėjo Gemmai ir ji paliko Kristaus sužiedotinė. Ji džiaugėsi daugybe kitų regėjimų ir ekstazių. Jos Angelas Sargas dažnai jai pasirodydavo aiškiai jos akims regimas. Ji gyveno stiprioje vienybėje su Kristum per Jo kentėjimus. Šventoji Eukaristija, Kristaus Kančia ir mirtis buvo jos svarbiausi dievotumai. Ji šiaip pareiškė Tėvui Germanui, savo dvasios vadui, kas link jos nepriėmimą į Pasijonistų vienuolyną: "Jeigu neturi manęs gyvos, turės mane mirusią". Ir kuomet ji mirė, 25 metų amžiaus, pirmą valandą popiet Didžioje Subatoje, balandžio 11, 1903 metais, ir buvo palaidota Velykų Sekmadienį, buvo aprėdyta Pasijoniščių abitu.

Gegužės 14, 1933, Pijaus XI-ji buvo paskelbta Palaiminta. Gegu-

žės 2, 1940, Pijus XII šventąją mergelę iš Luccos pakėlė į šventųjų eiles.

Aš Buvau Danguje

Garsusis pedagogas ir rašytojas Foerster'is kartą kalbėjosi su vienu labai turtingu asmeniu, kuris buvo iškeliavęs visą pasaulį, daug buvo matęs ir patyręs. Taip jiems besikalbant, Foersteris užklausė:

— Kada tamsta jauteisi laimingiausias savo gyvenime?

— Laimingiausias?.. Kai, sirgdamas karštligė, gulėjau Munche-no ligoninėje — atšakė turtuolis.

— Ir tai tamstos buvo gražiausias laikas? — paklausė nustebeš Foersteris.

— Taip. Mane slaugė ten viena gailestingoji sesuo, ir josios angeliško meilumo ir kantrybės niekada per savo amžių nepamiršiu. Aš buvau jai svetimas, ir ji be manęs turėjo dar kitus ligonius. Dieną ir naktį ji sunkiai darbavosi. Bet per išstisias aštuonias savaites temačiau jos veide vis tą patį spinduliuojantį gerumą — niekada nė mažiausio šešėlio suniurimo. Taip, tada aš buvau danguje.

Pavasario Gėlės

Nunešk pinaviją Marijai,
Razetom altorių papuošk...
Oi, Dieve, gėlių kiek prilijo,
Kiek džiaugsmo nasturtų kva-
puos!

Kvėpėkit, tvirtėkit, gėlelės,
Žydėki, jaunyste, tarp jų...
Sesut, džiaukis savo dalia,
Širdis rūtų kvapą pajus.

Jonas Nausėda

Kun. dr. K. Matulaitis, M.I.C.

Gamtos Mokslai ir Dievas

ZMOGAUS protas daro žymios pažangos įvairiose mokslo srityse. Jaunoji karta paveldi savo tėvų ir bočių nevien medžiaginius, bet ir dvasinius turtus. Jų dėka nauji mūs gyvenamieji laikai, yra turtingesni už buvusius. Tai ypač pastebima gamtos moksluose, k. a. fizikoje ir biologijoje.

Galiliejus, Kopernikas, Newtonas, Kepleris atidarė žmonėms naujus mokslo plotus. Vėl daroma žingsnis pirmyn. Žmogus nesitenkina mechaniniu pasaulio aiškinimu. Patirta, jog pasaulio būties nebegalima išaiškinti vien medžiaga, materija, žiūra į pasaulį, kad jis esąs mechanistiniai matematinė visuma, kur viską esą galima apskaičiuoti ir išmatuoti, — jau atgyvenus, pasenus pažiūra.

Mūsų amžiaus žymieji mokslininkai į gamtą žiūri kitaip. Ji nebėra negyva ir nedaloma. Gamta — tai daugybės jundančių dalelių suma. Ir ta nėra vienintelė realybė. Neorganinę gamtą įprasmina organinė. Šią gi — dvasinę. Atsiranda naujos realybės gamtos mokslams. Patiriamas visatos Kūrėjo Dievo buvimas, atsiranda vieta laisvajai valiai.

Tad pasaulis nėra vien medžiaga — materija, bet yra kartu ir dvasia, kuriamoji jėga, protinga, laisva. Gamtos dėsniai, kaip patirta, nėra būtinai absoliutūs, nesikeičią. Gamtoje vykstančių procesų negalima iš anksto apskaičiuoti matematišku tikslumu. Greita mechaninių medžiagos jėgų pasirodo gamtoje aukštesnės jėgos, dvasinės.

Senovės mokslininkai sakydavo, stebūklas esąs gamtos dėsnių sulaužymas. Dabar gamtos mokslas neneigia dvasinės realybės visatoje, neneigia laisvos valios, neneigia Dievo. Kitos prasmės įgauna dvasios realybę pasaulyje. Yra visa kurianti ir visa valdanti Dvasia; Ji protinga, laisva ir amžina. Ji — Dievas.

Kai seniesiems gamtininkams stebūklas buvo gamtos dėsnių laužymas, dabartiniems — tai visatos Kūrėjo valios apraiška. Naujų amžių gamtos mokslas stoja greta tikėjimo į tikrąjį Dievą.

Bal. 7 d. 1940 m. laikraščiai pranešė, jog Kalifornijos Universitetas gavo \$1,150,000 dol. dovaną iš Rockefellerio Įstaigos įsitaisyti 4900 tonų aparatą atomams skaldyti. Apie tai laikraščiams pranešė Kal. Universiteto prezidentas Robertas G. Sproul. Tame universitete diras Ernest O. Lawrence 1939 m. gavo už savo mokslinį darbą, ištiriant atomo jėgas, Nobelio dovaną.

Seniesiems gamtininkams atomas buvo nedalinamoji materijos dalelytė, statiška, pasyvi. Pasirodo jų klysta. Atomas — mažiausioji materijos dulkelė, savyje turi stebėtiną tvarką; tai ir maža saulės sistema, kur apie branduolį sukasi didžiuliu greičiu elektronai. Ir tai visur ir visada. Mažasis pasaulis dulkelėje pakeitė mokslinę pažiūrą į visatą.

Gyvybės srityje — biologijoje — jau nesilaikoma senos pažiūros, esą gyvybė esanti vien fiziniai cheminės vyksmas. Surasta ir pri-

ŠV. KAZIMIERO PALAIKAI

ŠVENTAS Kazimieras, kurio palaikai yra padėti altoriuje, sidabriniam karste Vilniaus Katedros kriptoje-koplyčioje, buvo Didž. Lietuvos kunigaikščio ir Lenkijos karaliaus Jogailos vaikas, Jogaila turėjo du sūnus, Vladislovą ir Kazimierą. Pirmasis dar jaunas būdamas žuvo kare su turkais, o antrasis, šv. Kazimieras tėvas, Kazimieras, pramintas Senuoju, turėjo šešis sūnus ir penkias dukteris. Kazimieras Senasis buvo vedęs austrę Elzbietą Habsburgaitę, turėjusią paveldėjimo teisę į Vengrijos sostą. Pasiremdamas ta teise, Did. kunigaikštis ir karalius Kazimieras Senasis pareiškė pretenzijas į tą sostą savo visai dar jaunam, tik trylikos metų sūnui Kazimierui, vėliau tapusiam šventuoju. Nors Vengrijoje jau buvo išrinktas karaliumi Motiejus Korvinas, tačiau Korvino priešininkai 1471 metais pasiūlė

pažinta, jog organizme veikia jėga sau tinkama kryptimi: išlaikyti organizmą, jį apsaugoti, jį išstbulinti. Organizme gyvybę palaikanti jėga veikia tiksliai. Ten gi kur yra tikslas, yra ir jo statytas.

Gyvybės pasaulyje buvimas, tikslus gyvybinės jėgos veikimas, darnumas, vieningumas silpniausiam organizme aiškiai parodo visos gyvybės šaltinį — Amžinąjį Dievą. Gamtos mokslai sako, — Dievas yra.

Mūsų laikų gamtininkui pasaulis nėra kaž kokią nuostabi mašina, bet didžiulė mintis, kur visa kuriamoji Dievo Dvasia valdo ir tvarko.

Vengrijos karūną jaunajam karaliui Kazimieriui. Nors lenkų bajorai nelabai tenorėjo išleisti svetur gabų karaliūną, bet jo tėvas siekė savo ir jaunasis Kazimieras buvo išsiųstas su 20 tūkstančių kariuomenės užimti Vengrijos, tačiau ekspedicija baigėsi nesėkmingai: lenkų kariuomenė, nusiautusi užimtas Vengrijos sritis, buvo nugalėta ir turėjo trauktis, o sugrįžusi ir negavusi atlyginimo, pasipelnė Krokuvos vyskupijos turtais. Naujai išrinktas popiežius Sikstus V. pagrasinęs karaliui Kazimierui ekskomunika, priverstė jį susitaikyti su Motieju Korvinu, kad katalikų karalių nesantaika nepasinaudotų turkai. Tuo būdu karalaitis Kazimieras nieko nepešęs paliko be sosto.

Dar jaunas būdamas jis pats menkai susivokė tose politinėse raizgynėse, tačiau visa toji nelaimingoji ekspedicija jam padarė gilų įspūdį. Jis verkė už save ir už tėvą, kad nepasisiekė jo pirmasis karo žygis. Vėliau nors ir padėjo tėvui tvarkyti valstybės reikalus, sumaniai aptvarkė išdą, sudraudė įstaigią Krokuvos rūmų poniją, bet prie valdžios jo širdis nebe-traukė, ir jis labiau linko į asketinį gyvenimą, atsisakydamas karališko gyvenimo blizgėjimo, o paskutiniaus savo gyvenimo metais buvo ko ne visai nuo žemės atitrūkęs. Persikėlęs į Vilnių paskutiniuosius savo neilgo amžiaus metus jis čia praleido besimeldamas ir bepasninkaudamas. Gimęs 1458 m. jis mirė 1484 m. sulaukęs tiksliai 25 metus amžiaus. 1521 m. jis buvo paskelbtas palaimintuoju, o 1602 m. šventuoju Lietuvos ka-

ralaičiu. Jis nė lašo neturėjo sa-
vyje choleriško lenkų kraujo. Abu
jo seneliai, Jogaila ir Sofija Alše-
naitė Jogailienė buvo grynai lietu-
viai. Tėvas Kazimieras taip pat
buvo lietuvis, atkaklus ir patva-
rus būdu, o motina nuoširdi ir pa-
maldi austrė, kuri bus žymią dali-
mi paveikusi sūnaus palinkimą į
asketizmą.

Šv. Kazimiero palaikams pager-
bti vyriausioje Lietuvos bažnyčioje
— katedroje Didž. Lietuvos ku-
nigaikščio Zigmanto III rūpesčiu
buvo pradėta ir karaliaus Vladis-
lovo IV baigta brangi ir meniškai
puošni koplyčia. 1636 m. rugpiū-
čio 14 d. šv. Kazimiero kūnas buvo
įdėtas į 3,000 svarų sidabro karstą,
kurį dovanojo karalius Zig-
mantas III ir su didžiausiomis iš-
kilmėmis padėtas koplyčios alto-
riuje.

Šv. Kazimiero koplyčia yra vie-
nas brangiausių Vilniaus kated-
ros meno paminklų, statyta ir iš-
puošta garsaus menininko K. Ten-
callo. Jos vidus išklotas gražiausiu
valakiškuoju marmuru: dvylika
piastrų tamsiai, raudono, gzim-
sai juodo, o puošmenų išpiausty-
mai balto marmuro. Tarp piastrų
nošose stovi pasidabruots Šv.
Kazimiero ir jo artimųjų giminai-
čių statulos. Šoninėse sienose yra
puikūs italų dailininko Delbeno
freskai iš Šv. Kazimiero gyvenimo.
Koplyčios skliaute daug gipso
puošmenų figūros, būdingai vaiz-
duojančios šv. Kazimiero būdą:
ištvermę, teisybę, susivaldymą ir
pastovumą. Gražiausia ir bran-
giausia koplyčios puošmena yra
pats altorius, pradžioje buvęs gry-
no sidabro, bet karaliaus Jono Ka-
zimiero po karo su švedais pakeis-

tas pigesniu. Viršum altoriaus ta-
bernakulo matomas garsusis tri-
rankis šv. Kazimiero paveikslas.
Anot padadavimo, dailininkas nu-
piešęs paveikslą, pastebėjo pavei-
ksle dešinę ranką esant kiek ilges-
nę, todėl ją dažais užtepė ir šalia
nupiešė kitą, trumpesnę, uždėtą
ant širdies, bet ta, pirmiau pieš-
toji ranka, nežiūrint dailininko
pastangų ją pakartotinai užtepti,
po kurio laiko vėl pasirodydavusi.
Todėl tas šv. Kazimiero paveiks-
las taip ir liko su trimis ranko-
mis iki pat mūsų dienų. Šiame pa-
veiksle šv. Kazimieras vaizduoja-
mas dviejose dešinėse rankose lai-
kąs po žydinčią leliją, kaip nekal-
tybės ženklą, o kairėje — rožan-
čių. Viršum trirankio paveikslo,
ant altoriaus tabernakulo du an-
gelai laiko šv. Kazimiero sidabri-
nį karstą. Viršum karsto stovi šv.
Kazimiero sidabrinė stovykla, deši-
nėje rankoje laikanti kryžių, o
kairėje leliją. Altoriuje ir viršum
jo yra dar daugiau bareljefų ir
paveikslų. Be kitų dvidešimt pen-
ki angelaičiai reiškia šv. Kazimie-
ro 25 žemėje išgyventus metus.
Koplyčios duryse dar yra du dail.
Smuglevičiaus drobėje piešti pa-
veikslai iš šventojo gyvenimo.

Po šv. Kazimiero koplyčia yra
karališkasis mauzoliejus, kuriame
buvo laidojami Lietuvos didž. ku-
nigaikščių ir karalių palaikai.

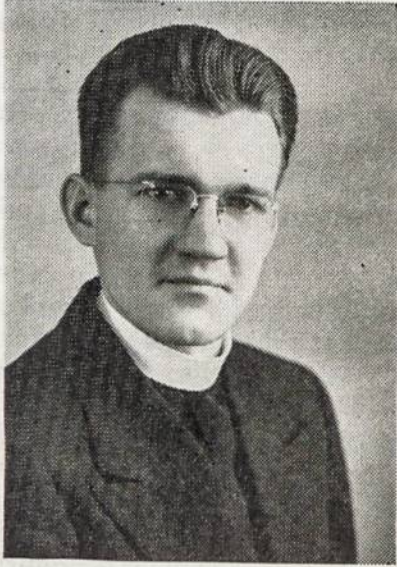
“KRISTAUS KARALIAUS LAIVAS”

Marijonų Bendradarbių Savaitinis laik-
raštis.

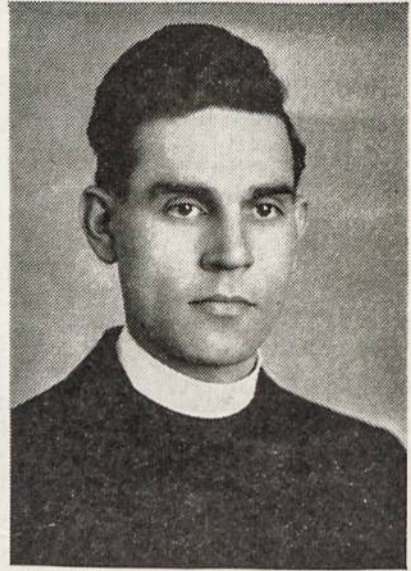
Marijonų Bendr. mokestis ir
“Laivas” metams — \$3.00
Svetur metams \$3.00 Atskiras num. 5c
Vien laikraščio “Laivo” pren. met. \$2.00
2334 So. Oakley Ave., Chicago, Ill.

Tel. Canal 7790

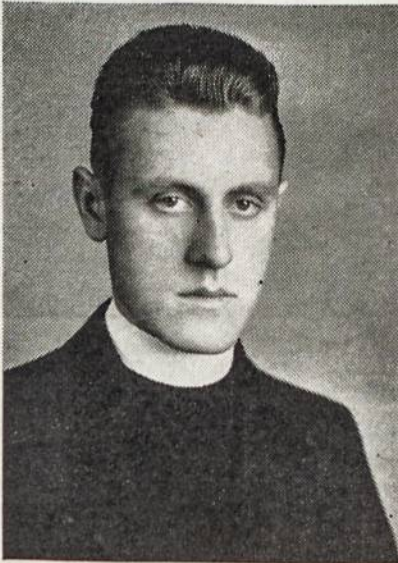
Naujieji Marijonų Kunigai

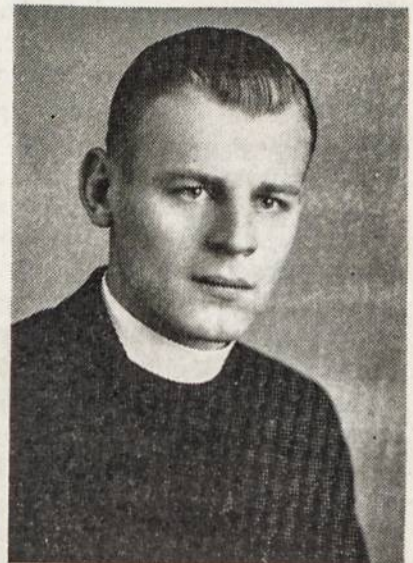
Kun. Antanas Miciūnas,
M. I. C.

Kun. Antanas Mažukna,
M. I. C.

Kun. Kazys Stadalninkas,
M. I. C.

Kun. Jonas Juozas Šaulys,
M. I. C.

“Tu Esi Kunigas Per Amžius”

Gegužės 26 d. 1940 m. Quigley Preparatory Seminarijos koplyčioje, Chicago, Illinois, keturi marijonų klierikai priima kunigystės sakramentą. Šventinimo apeigas atlieka J.E. vyskupas Bernardas Sheil, Chicagos arkivyskupo pagalbinkas.

Žemiau seka naujų kunigų biografijos.

Kun. Antanas J. Miciūnas, M.I.C.

Kun. Antanas gimė spalio m. 8 d., 1915 m., Oglesby, Ill. Tėvams atsikrausčius į Chicago, čia išėjo pradžios mokslą lietuviškoje Nekalto Prasadėjimo mokykloje. Baigęs, įstojo į lietuvišką Marian Hills High School, Hinsdale, Ill. Kuomet Amerikos Lietuvių Kolegija buvo iškelta į Thompson, Conn., studentas Antanas kartu persikėlė į Marianapolį. Čia jisai baigė high school ir po to dar du metus mokėsi kolegijoje. 1935 m. išvyko į naujai įsteigtą Tėvų Marijonų seminariją, Hinsdale, Ill., ir įstojo filosofijos kursą. 1938 m., liepos 16 d., padarė savo amžiną įžadus. Po ilgų studijų metų kunigas Antanas pasiekė savo tikslą, — Amžiną Kunigystę.

Kunigas Antanas Miciūnas yra gražių nuopelnų asmuo. Įžymiausia kun. Antano ypatybė yra darbštumas. Be to, jis yra talentingas asmuo. Sakoma, kad darbštumu daug nuveikiama. Bet kiek daugiau nuveikiama kada talentas ir darbštumas to ydžiai panaudojamas! Kun. Antanas daug pasidarbavo organizaciniame veikime. 1935 m. jis buvo Amerikos L. K.

Studentų ir Profesionalių Sąjungos raštininkas, ir dabar per paskutinius du metus ėjo pirmininko pareigas Hinsdale Studentų kuopoj. Priklausė prie Blaivininkų organizacijos ir daug pasidarbovo Marijonų Seminarijos Misijų draugijoje eidamas valdyboje pareigas.

Kun. Antanas taipgi yra rašytojas-publicistas. Daug veikalų yra išvertęs iš anglų kalbos ir dar daugiau originalių parašęs. Bendradarbiavo savo raštais Studentų Žodyje, Laive, Drauge, Darbininke; buvo Blaivininkų Susivienijimo organo, Blaivybės Dirvos, redaktorius. Daugelis raštų kun. Antanas rašė naudodamas slapyvardę arba tikrai pasirašydavo A. J. M. Amerikos lietuvių laikraštija tikrai turi ko pasidžiaugti kun. Antano asmenyje. Be to, jis yra iškalbus, gražiai mokąs lietuvių kalbą, mylįs visa kas lietuviška, įvertinęs lietuvių tradiciją ir istoriją.

Dievas nepasigailėjo kun. Antanui ir gražaus balso. Jo melodingas balsas nekarta klausytojus sužavėjo. Savo laiku jis grojo smuiką ir cello orkestre. Nemažas yra iš kun. Antano bičių žinovas. Tai darbštusis mūsų bitininkas! Kiek saldaus medaus klerikams jis parūpino!

Savo talentais ir darbštumu kun. Antanas daug nuveikė. Toliau galima tikėtis didesnių ir platesnių užsimojimų iš jo garbaus asmens. Te Dievas lydi visus jo kelius!

Kunigas Antanas Mažukna, M.I.C.

Kun. Antanas Mažukna gimė gruodžio 12 d., 1914 metais, Worcester, Mass. Lankė lietuvišką šv. Kazimiero parapijos mokyklą, kurią baigė 1929 m. Kunigas Mažukna yra pirmutinis šios lietuviškos parapijos alumnas kuris buvo išventintas į kunigus. Per penkis metus buvo ministrantas prie šv. Mišių, ir taipgi priklausė prie ministrantų draugijos. 1929 metais, gerbiamo tėvelio Jono Navicko, M.I.C., raginamas, nuvyko į Marian Hills High School, Hinsdale, Illinois. 1930 m. įstojo į Tėvų Marijonų naujokyną ir sekančiais metais padarė laikinuosius savo įžadus. Tais pačiais metais Tėvams Marijonams įsteigus kolegiją Thompson, Conn., kun. Antanas išvyko ten mokytis. Čia mokėsi du metus kolegijos, ir 1935 metais išvyko į Hinsdale, Illinois, į Tėvų Marijonų naujai atidarytą seminariją, įstodamas į pirmąjį filosofijos kursą. 1937 m. padarė amžinų savo įžadus Tėvų Marijonų kongregacijoje.

Kun. Mažukna savo laiku priklausė prie Vyčių organizacijos. Taipgi yra narys Studentų Sąjungos; nekartą ėjo valdyboj pareigas. Priklauso taipgi prie Misijų draugijos. Per paskutinius du metus joje ėjo pirmininko pareigas. Kiekvienas patyrė jo nuoširdų darbą šioje misijų srityje. Kun. Antane glūdi gili misijonieriška dvasia.

Kun. Antanas gražiai pasižymėjo spaudoje. Draugas, Darbininkas, Laivas, Studentų Žodis, naudojo si jo produktinga plunksna. Jo raštai ypač yra žymūs liturginėje srityje, kaip tai popiežiaus ko-

ronacijos ceremonijų aprašymas, šventimų išaiškinimai ir t. t. Atvejų atvejais rašė kasdieniniais ir praktiškais klausimais. Lietuviai skaitytojai gerai yra susipažinę su jo plunksnos veikla.

Kun. Mažukna per paskutinius metus ėjo zakristijono pareigas. Jo skonis švelnus ir skaidrus. Vi-soje liturgijoje jis inėšė tą gražų liturgijai deramą toną, savo sumanumu ir pasišventimu koplyčią didesnėms šventėms kogražiausiai išpuošdavo. Jo tvarkingumas šioje srityje ne tik kėlė Dievo garbę, bet ir kitiems darė gilų įspūdį.

Tikimės iš kun. Antano daug gero, nes jisai sklandus kalbėtojas, darbštus veikėjas, gabus rašytojas ir geras, nuoširdus misijonierius.

Kun. Kazys Stadalninkas, M.I.C.

Kunigas Kazimieras J. Stadalninkas, M.I.C., Juozo ir Magdaleonos Stadalninkų sūnus, gimė Philadelphiaje 1917 m., sausio 8 d. Kun. Kazimieriui teko laimėti įstoti į katalikišką, šv. Augustino ir vėliau šv. Andriejaus, pradinę mokyklą, kur protui teikė mokslo pradžią, o širdžiai doros idėjas. Jau pačioj jaunystėj pasireiškė jo nepaprasti gabumai: per penkerius metus užbaigė pradinę mokyklą, o 1933 m. baigė Jėzuitų vedamą šv. Juozapo Aukštesniąją Mokyklą. Šiuo laiku gyvenimas atidarė jaunam studentui plačias savo duris ir siūlė Jam pasisekimą. Tada kilo jame klausimas: kokį kelią paimti, kokį luomą pasirinkti? Tačiau Dievo Apveizda išrišo ši svarbų klausimą, jo žingsnius pakreipė į Thompsone Tėvų Marijonų vedamą lietuvišką kolegiją. Sekančiais metais įstojo į naujoky-

na, paskui 1935 m. padarė įžadus Marijonų koplyčioje, Hinsdale, Ill.

Kai Kazimieras pirmą kartą paėmė į rankas filosofijos vadovėlį, turbūt, jo akys džiaugsmu nušvito, nes jau seniai laukė tokio mokslo. Tačiau neilgai buvo patenkintas vien vadovėliu, todėl dažnai paėmė paties šv. Tomo Akviniečio veikalą ir iš čia, iš tikro šaltinio, sėmėdavo sau galias tiesas. Netuščios buvo jo pastangos. Šiais metais vyskupas apvainikavo jo darbus suteikdamas seniai laukiamą Kunigystės Sakramentą. Koks tai didis atlyginimas už įdėtą darbštumą! Pabaiga iš tikrųjų vainikuoja darbą. Užbaigęs seminarijos kursą tikimės, jog tęs mokslus toliau, nes, rodos, kun. Kazimieras palinkęs į mokytojavimo darbą. Linkim pilno pasisekimo.

Nežiūrint to, kad kun. Kazimieras buvo uoliai atsidėjęs mokslui, visgi, rado laiko ir pašaliniams dalykams. Kitus nekartą pralinksmindavo savo dalyvavimu vaidinimuose. Per du metus sąžiningai ėjo raštininko pareigas Seminarijos Studentų Organizacijos kuopoje ir įvairiuose pasiruošimuose parodė savo veiklumą. Visame jis tikras lietuvis, gal dėl to, kad 1927 m. su savo tėveliais ir broliais aplankė Europą, ypač Lietuvos šalį ir ją pamilo. Nekartą jo įdomūs straipsniai pateko į lietuviškus laikraščius ir žurnalus. Kun. Kazimieras visiems prieinamas, jo būdas meilus.

Linkim naujam kunigui Kazimierui ilgiausių metų ir pasisekimo Kristaus vynyne darbuotėje! Lai šis Kunigystės Sakramentas suteikia jam, jo tėveliams, broliams, giminėms, pažįstamiems ir

šv. Andriejaus parapijiečiams didžio džiaugsmo, nes iš tikrųjų yra ko džiaugtis.

Kun. Jonas Juozas Šaulys, M.I.C.

Gegužės 26 d. šių metų, Quigley Seminarijos Koplyčioje, Chicago, Illinois, Jo Ekscelencija Vyskupas Bernardas Sheil iššventino į kunigus vienuolį, marijoną kun. Joną Šaulį. Kun. Jonas gimęs spalio 26, 1916 m. Maysville, Pa., iš Vincento ir Uršulės (Ciplijauskaitės) Šaulių, jauniausias iš septynių vaikų. Tėvai pavyzdingi ir dievobaimingi katalikai priklausė ilgą laiką Shenandoah, Pa., parapijai. Ten levitas baigė pradinę mokyklą ir pradėjo aukštesnę 1928 m. Tėvams persikėlus į Waukegan, Ill., Jonas tik trumpai tęsė mokslus miesto mokykloje. Pajutęs savo širdyje palinkimą į dvasinį luomą, įstojo į Tėvų Marijonų Vienuoliją; 1933 metais padarė pirmuosius įžadus, o 1939 m. amžinuosius. Jis tęsė ir baigė mokslus Marianapolio Kolegijoje 1935 metais. Tais pačiais metais įstojo į seminariją.

Tenka paminėti, kad ne tik kolegijoje bet ir seminarijoje kun. Jonas buvo vienas iš genijaliausių studentų. Aktyviai dalyvavo Studentų kuopos parengimuose. Linksmo būdo, visuomet buvo pasirėngęs kitam padėti, patarti, paguosti. Jeigu Dievo duotus talentus toliau lavins, siekdamas aukštesnius mokslus, iš jo susilauksime gabaus mokslininko. Nesvetimi jam ir klasiški dalykai, kuriems turi tikrą estetišką skonį ir kritišką akį.

Viena jo sesuo įstojo į Nekaltai Pradėtos šv. Panelės Marijos Kongregacijon, kurioj užima vyriausios

Pasikalbėjimas Su Vysk. Būčiu

ŽYMIEJI žmonės niekuomet neturi polsio nuo laikraščių reporterių. Visuomet ir visur jie prieina ir išgauna aktualiausias klausimais tų asmenų nuomonę. Šiuo metu Chicago's lietuviai džiaugiasi turėdami garbės tarp savęs turėti kilnią J.E. F. Būčio asmenybę. Jo Eksce. encija yra viso pasaulio Tėvų Marijonų Kongregacijos Generolu ir nuolatos reziduoja Romoje.

Jausdamas lietuvių katalikų troškimą išgirsti bent keletą Jo žodžių svarbiaisiais klausimais, drįsau padaryti pasikalbėjimą.

— Koks, Jūsų Eksce. encija, dabar yra T.T. Marijonų stovis Vilniuje?

Jau keli metai, kai T.T. Marijonai turi Vilniuje savo namą, tačiau jis buvo smarkiai prispaustas lenkų vyriausybės Bocianskio laikais. Lietuvai užimant Vilnių, tame name buvo vienas kunigas lenkas, vienas broliukas lietuvis, devyni klierikai nelietuviai. Užėmus Vilnių lietuviams, kun. Vincas Dvaranauskas, lietuvis, buvo paskirtas Generolo atstovu tam namui.

Jis dabar sekmadieniais laiko pamaldas lietuviams Šv. Rapolo bažnyčioje. Namas iki šiol nepriklauso jokiai provincijai, jis nė

viršininkės pareigas Amerikos provincijoje Thompson, Conn. Turi jisai dar 3 sesutes ir 2 brolius. Reik paminėti, kad kun. Jono tėvas nesulaukė savo sūnaus įsišventinimo; jis mirė 1932 metais.

Kun. Jonas laikys primicijas birželio 2 d. Šv. Baltramiejaus Bažnyčioje, Waukegan, Illinois.

pirma, valdant lenkams, nepriklausė Lenkijos provincijai, bet buvo tiesiog Generolo žinioje. Reikėtų jį tiesiog priskirti prie Lietuvos provincijos, bet tam yra rimtų kliūčių, nes iš dvylikos vienuolių tėra tik du lietuviai. Be to, namas turi skolų, kurias turėtų sumokėti provincija. Namo padėtis sunki, pajamų neturi, skolas kas met gali tik didėti. Nežinia, kaip dėl finansinių sunkenybių to namo ateitis išsivys. Juo labiau, kad namas randasi Paneryje — potvynio metu vanduo apsemia, net bėga per langus.

— Kaip eina T.T. Marijonų Misijos plačiame pasaulyje?

Žinoma, stipriausiai Marijonai veikia Lietuvoje ir Amerikoje — apie tai plačiai parašoma spaudoje.

Misijose Mandžiūrijoje dirba 5 kunigai marijonai, keletas marijonų brolių, tarp jų du lietuviai, vienas kunigas ne marijonas, vienas dijakonas ne marijonas. Jie veda bernaičių gimnaziją, kurioje yra apie 200 mokinių. Misijų viršininkas kartu yra ir diecezijos valdytojas. Jis, kun. Andrius Cikota, nors neturi vyskupo šventinimų, bet yra archimandritas. Kun. A. Cikota buvo T.T. Marijonų Kongregacijos Generolu nuo 1933 iki 1939 metų.

— O kur dingio buvęs Mandžiūrijos diecezijos valdytojas?

Tėvas marijonas Fab. Abrantovič, buvęs diecezijos valdytojas, 1939 m. vasarą išvyko į savo tėviškę Naugarduką. Ten užėjo belševikų kariuomenė. Turėdamas vokiečių vyzą savo pase, jis bandė pereiti į Vokietijos užimtą pu-

sę — 1939 m. spalio 21 d. tą liniją jis perėjo netoli Rava Ruska. bet vokiečiai jį suėmė ir įteikė bolševikams. Nuo tos dienos nėra jokios žinios, ar jis gyvas, ar miręs. Visos pastangos šį tą patirti buvo be vaisių.

— Kokios perspektyvos Pietų Amerikos Misijų?

Apie Pietų Ameriką geriau gali pasakyti kun. Jonas Jakaitis, kuris yra Buenos Aires misijų viršininku. Jų dabar didžiausias rūpestis yra paruošti katalikams tinkamas religines sąlygas, pastatydinti bažnyčią. Girdėjau, kad jų namą vanduo apsemia ir tenka basiems eiti iki tramvajaus. Kun. J. Jakaitis, jo padėjėjai kun. K. Vengras ir kun. A. Andriušis, stengiasi sustiprinti misijų reikalus Pietų Amerikoje.

— Girdėjau žadama steigti TT. Marijonų Misijas Pietų Afrikoje, ar jau tuo reikalu daroma žygių?

Dar nedaroma jokių žygių. Pirmia reikia sustiprinti Pietų Amerikoje Misijas. Tik sekantis po Pietų Amerikos Misijų sustiprinimo žingsnis bus Pietų Afrikoje.

— Kokį išpūdį padarė Marianapolio Kolegijo po paskutinio apsilankymo?

Marianapolio Kolegija padarė puikų išpūdį. Žymus pasistūmimas pirmyn matomas visose srityse. Aplankiau visas pamokas ir radau, kad mokytojai sąžiningai, aiškiai ir naudingai dėsto savo dalykus. Gaila, kad vėtra išsvartė gražiuosius medžius ir padarė materialinių nuostolių.

— Gal, Jūsų Ekscelencija, girdėjote naujausių žinių iš Lietuvos religinio ir kultūrinio gyvenimo?

Laiškai į Italiją ateina per penkias dienas, bet jie yra vokiečių

cenzūruoti, nes eina per Vokietiją. Todėl ypatingų žinių negauname. Lietuvos vyriausybės dabartiniai santykiai su Šv. Sostu yra geresni kaip pirma. Romoj Lietuvos nuncijum yra Girdvainis, o į Lietuvą dabar pasiųstas Šv. Sosto nuncijus arkivyskupas Alojzas Centoz.

Lietuva atrodo, veda taip pat gerus diplomatinis santykius ir su Vokietija, ir su Rusija, ir su visomis kitomis valstybėmis.

— Būtų įdomu išgirsti, kaip vyksta Rusijoje religiniai ir misijų reikalai?

Visa tai yra griežtoje paslapyje, nes bolševikai seka viso pasaulio spaudą ir gali misijų darbu pakenkti.

— Ar ir dabar, J. Ekscelencija, kaip kitais kartais, lankysitės pas provaslavus su misijomis?

Ne. Daugiau į provaslavų dalykus nesikišu. Vizituoju Ameriką ir Chicagą tik Marijonų reikalais.

A. Skirius ("D.")

Kalnų Upelis

Tu linksmas toks, kalnų upelei,
Sukrykštęs šoki uo'om žemyn,
Nešies pakalnėn džiugią saulę
Nešies jaunystę su savim.

Nerūpi tau šlaitų snieguolė,
Ar ilsis debesys ten lengvi,
Gražus tu, deimantais ištiškęs,
Uolom linksmutis kažkur skubi.

O čia sustok, kalnų upeli,
Mums savo džiaugsmą paliek širdin!

Bet linksmas šoki tu į slėnį,
Jaunystę mūsų nešies tolyn. —

Paulius Jurkus

AIDAI IŠ ARGENTINOS

(Ištraukos iš laiško, rašyto kun. Pranciškui Skrodeniui, MIC., Kenoshos, Wis. lietuvių parapijos klebonui.)

LABAI atsiprašau, kad taip ilgai, gavęs pinigų, — Šv. Mišioms aukas, nepranešiu Jums. Turime gerokai darbo su įvairios rūšies parengimais ir nuolatiniais važinėjimais ir kartais reik padaryti tolimesnes keliones. Argentinoje priskaitoma apie 40 tūkstančių lietuvių, bet jie labai išsisklaidę. Pačiam Buenos Aires mieste ir jo priemiesčiuose skaitoma apie 12 tūkstančių lietuvių, bet jie iškrikę ir bendrai nevieningi o dar subedievėję. Sunkus organizacijos ir pastoracijos darbas. Dirva p'ati, bet apaugus piktžolėmis. Jei norima šį tą su Dievo malonės pagalba atsiekti, reik gerai darbuotis. Į parengimus, kurių turėjome jau keioliką, lietuvių susirenka gana daug, bet į bažnyčią ne daug, išpažinties eina dar mažiau.

Ačiū Dievi, jau turime suorganizavę Katalikų Veikimo Centrą, Gyvojo Rožančiaus Draugiją, kuri turi 7 vainikėlius — 105 narius, Marijos Vaikelių Draugiją su apie 40 narių, vaikų prileista prie Šv. Komunijos 52, ir kitų pirmiau buvusių draugijų, kaip tai Moterų-Merginų, Jaunimo, Federacijos, bandome sustiprinti moralę, dvasinę ir finansinę būklę. Kovo 10 dieną apie 250 maldininkų lietuvių nuvyko autobusais į Argentinos žymiausią šventovę Lujan, kur yra stebuklingoji Švė. Panelė stovyla. Šiai maldininkų ekskursijai vadovavo mūsų jaunie-

ji misijonieriai kun. Kaz. Vengras ir kun. Jonas Kamandulis. Viskas gražiai pavyko.

Dabartinė mūsų gyvenamoji vieta ir apylinkė jau tris kartus buvandenimis užsemta ir potvinis išbuvo po keleta dienų. Du kartu mūsų gyvenamojo namo visas vidus buvo užsemtas ir tokiame stovyje išbuvo apie 4 dienas. Su vandeniu atsirado ir kūjučių, dėlių, o mūsų virėjas, Juozas Jovaiša, užtiko koplyčioje vieną žuvytę. Pasiraitoję kelnes basi vaikščiome namieje, o kaip reikėdavo išvažiuoti, maždaug kiekvieną dieną, tai pasiimdavome batus rankoje ir brisdavome prie gatvekarių ir įlipę vidun apsiaudavome. Potvinio laike pora kartų mišių nelaikėme, kitais rytais važiuodavome į kitas bažnyčias laikyti, o vieną rytą išdrįsau laikyti savo koplyčioje basas. Eidamas Mišių laikyti, galvoju, dabar esu tikras misijonierius.

Pas mus Argentinoje jau artinasi ruduo. Vasarą buvo tiktai pora savaičių su didelių karščių, ypač kokios 5 dienos buvo ypatingai karštos, tiek kad kai kurie silpnesniųjų nuo karščio mirė.

Bendrai gyvenimas Argentinoje neblogas, net vietoms labai geras. Žmonės argentiniečiai bendrai draugiški ir malonūs. Argentinietės seselės jau mums įtaisė keturis gražius arnotus, kopą ir kitus bažnytinius rūbus. Kartais ir pinigais kai kurie paaukoja kokią penkinę. Truputį išmokome vieninę ispanišką kalbą, ypač kun. Kaz. Vengras pasirodo kaip argentinietis. Tuo kart užteks. Prašome mums atrašyti laiškelių. Sveikina

ĮVYKIAI KATALIKŲ PASAULYJE

Beatifikuota Amerikos Vienuolė Motina Duchesne

Išpūdingomis ir žavingomis iškilniėmis geg. 12 d. Šv. Petro bažnyčioje Šventasis Tėvas Pijus XII pakėlė į palaimintųjų eiles motiną Filipiną Rožę Duchesne, Švč. Jėzaus Širdies draugijos inešęją J. A. Valstybėse 1818 metais.

Iškilniėse buvo nepaprastai gausingas tikinčiųjų suplūdimas. Dalyvavo visi Romoje gyvenę kardinolai. Buvo daug vyskupų ir prelatų. Motina Duchesne gimusi Prancūzijoje.

Popiežius Meldžias Už Taikos Grįžimą

Geg. 6 d. Šventasis Tėvas Pijus XII atankė Šv. Marijos (Minerva) bažnyčią Romoje ir tenai po kardinolo Tisseranto aukotų iškilmingų Mišių meldėsi, kad Visagalis apsaugotų Italiją nuo įsivėlimo karan, taip pat, kad pasauliui būtų grąžinta visų tautų laukiama taika ir ramybė.

Pamaldos įvyko šv. Kotrinos iš Siena pagarbai. Šios šventosios relikvijos yra minėtos bažnyčios didžiajam altoriuje. Šv. Kotriną iš Siena popiežius paskelbė Italijos patrone.

Jus kunigai K. Vengras ir J. Kamandulis, reikšdami nuoširdžiausius linkėjimus. Jūsų visa širdimi, kun. A. Andriušis, M. I. C. (Laiškas rašytas kovo 19, 1940). Marijonų adresas Argentinėje:

Padres Marianos
Bno. Rivadavia 2199
Valentin Alsina, Avallaneda
Buenos Aires Argentina.

Iš Vatikano popiežius per Romą automobiliu nulydėtas į minėtą bažnyčią, kur Jo Šventenybę pasitiko kardinolų kolegija, dominikonų ir pranciškonų friarų kapitulė ir gausingos tikinčiųjų minios.

Aplink bažnyčią ilgą laiką aidėjo šauksmai: "Tegyvuoją popiežius!" "Tegyvuoją Italija!"

Popiežius Užjaučia Užpultus Kraštus

Šventasis Tėvas Pijus XII ant karo svarstyklių padėjo savo galingą moralinę paramą Belgijai, Luxemburgi ir Olandijai. Šių užpultųjų kraštų galvoms pasiuntė nuoširdžios užuojautos pranešimus. Pareiškė, kad meldžiasi dėl jų triumfo, kurs seks po iškentėtų nelaimių.

Belgų karaliui pasiųstam pranešime Jo Šventenybė sako, kad meldžias už grąžinimą Belgijai pilnosios laisvės ir nepriklausomybės. Karaliui ir belgų tautai suteikia apaštališką laiminimą.

Tos rūšies popiežiaus pranešimai pasiųsti Luxemburgo princesei Šarlotei ir Olandijos karaliennei Wilhelminai.

Ortodoksų Dvasininkas Už Susivienijimą Su Katalikais

Rumunijos ortodoksų (provo-slavų) dvasininkas Slobocia Botsani laikrašty "Kurental" paskelbė straipsnį, kuriame sako, jog šių dienų sunkumai turės ateities žmogų išvaduoti iš daugelio prietarų ir paskatinti ieškoti naujų sugyvenimo formų. Rytdienos žmonija supras, kad yra kilusi iš bendro kamieno. Supras, kad žmonės yra

broliai, kad turi bendrą Tėvą ir Išganytoją. Tas nukreips į meilę ir tikėjimą. Europa bus priversta priimti krikščionybės socialinius ir valstybinius principus. Tuo būdu bus vėl pasiekta ramybė, kurios nustota jau daugiau kaip 400 metų. Tada bus prieita ir prie Bažnyčios vienybės klausimo. "Taip, mano broliai, Dievo altoriaus tarnai, turime susijungti su katalikais, turime sueiti į vienybę su Romos broliais. Kaip tą padarysime? To dar nežinome, bet privalome susivienyti; tai man diktuoja mano širdis, mano sąžinė, mano protas. Turime ruošti tai dideliai dienai. Išsivadavime nuo kai kurių prietarų, nustokime iš anksto pasmerkti kitus, artėkime prie mūsų vakarų brolių su meile, su supratimu, su tikėjimu. Stebėkime jų gyvenimą, jų spaudą, sekime jų mintis ir veiksmus, skaitykime jų knygas". Toliau ortodoksų dvasininkas pasmerkia kaikurias netikslias nuomones apie popiežių.

Kardinolas Paskirtas Paryžiaus Arkivyskupu

Vietoj mirusio kardinolo Verdier Šventasis Tėvas Pijus XII Paryžiaus arkivyskupu paskyrė kardinolą Suhardą, Reimso arkivyskupą.

Kardinolas Verdier, Paryžiaus arkivyskupas, mirė balandžio 9 d.

Baltųjų Tėvų Darbuotė

Vadinamieji Baltieji Tėvai (misijonieriai) Afrikos gilumoj darbuojasi tarp raupsuočių pagonų, statydami jiems atskirus namus, ligonines ir mokindami pažinti tikrąjį Dievą. Prieš keletą metų misijonieriams į pagalbą nuvyko Londono Midland Catholic Society

BROOKLYN, N. Y.
sekretorė dr. Jean Nieklejon, o šiomis dienomis ją pasekė ir kita žymi Birmingham katalikė dr. Joan Laplung.

Darbuotis raupsuočių tarpe pavojinga, nes pats gali lengvai raupsais apsikrėsti, tačiau misijonieriai to nepaiso. Ar kas girdėjo, kad kuris nors bedievis būtų pasišventęs nelaimingiems žmonėms, net savo gyvybę statydamas į pavojų, kaip katalikai?

Brazilijoje

Lietuviai Aukštose Vietose

Tokumano. Jonas Avižienis kasmet Kalėdas praleidžia Buenos Aires mieste. Jis gyvena Tokumane, arba Tafi Viejo, kur jau gyvena 20 lietuvių šeimynų, o su pavieniais yra apie 50 lietuviškų pavardžių.

Jonas Avižienis su savo sūnum Jonu Avižieniu, Jr., dirba valstybinio geležinke io dirbtuvėse. Turri apmokamas atostogas ir gauna nemokamą kelionę. Jaunasis Avižienis tris metus studijavo braižybą Tukumano universitete. Dėl to, dirbant tos provincijos Tribunolui baldus už 300,000 pezų, jis paruošė visus braižinius ir vadovavo darbui.

Tribunolo statyboje elektros šviesos įvedimo darbai vadovavo taipgi lietuviai Aleksandras Fridrikoffas ir jo padėjėjas Karolis Šmitas.

Tukumane, kaip ir jo priemiesty Tafi Viejo, lietuviai labai gražiai progresuoja ir ten nėra nė vieno lietuvių bedarbio.

Nes kur jūsų turtas, ten ir jūsų širdis. Luko 12, 34.